двокрилним вратима, утрчава у собу, трчи до стола и улеће – право у очево крило.

Отац је мази по коси и говори:

– Полако, Минка, полако...

Локне се смирују, трепери само још једна, она немирна, тик уз десни образ.

Мина подиже главу и гледа шаренило очевог стола. Не зна како се зове све то што на столу стоји. Распознаје тек неколико предмета. За неке зна чему служе, за већину не. Али зна да јој се допадају и да је маме да се са њима игра, да их отвара, затвара, подиже, спушта, окреће, премешта, враћа на место... Да им се јави да је ту. Да осети да се и они радују што је виде.

Ушушкана у очевом крилу, оком прелази од једног до другог предмета. Много их је: мастионица[3], пера, упијач, сат, притискивач за хартију, пескаоница[4], печат... Мина још не зна чему све то служи, али мора да додирне свако перо и да га помази, од чега се пера усправе, разбаруше и лепше пишу, тврди Мина. Затим прстом дотакне мастионицу и умиљато замоли оца:

– Само једно слово? Једно једино?

Отац се смеши, ставља папир испред ње, стрпљиво чека да Мина умочи перо у мастило, да ослушне звецкање пера о стаклене зидове мастионице, да се окрене ка њему и важно каже: „Чујеш?"

Чека и да Мина пренесе перо до папира, спусти га на њега и гледа како настаје то једно слово: тачка, црта, мрља; још једна тачка, мрља, црта, две мрље.

– Слово! – оглашава Мина поносно и пљеска рукама.

Отац се зове Вук.

А Мина се презива Караџић.

На радном столу Мининог оца, на посебном наслону од бронзе са позлатом, стајао је његов џепни сат. Кућиште сата било је од позлаћеног сребра, а бројчаник од белог порцелана. Када је боравио ван куће,

[3] мастионица – стаклена бочица у којој се држи мастило

[4] пескаоница – направа с песком за посипање слова уместо упијача